

- a) w celu zidentyfikowania przez przedsiębiorcę konsumenta jako zdobywcy nagrody lub
- b) w celu wejścia przez konsumenta w posiadanie nagrody lub
- c) w celu przeżycia przez konsumenta doświadczenia przedstawianego jako nagroda?
- 4) Czy zastosowanie sformułowania „fałszywe wrażenie” w pkt 31 wprowadza jakikolwiek wymóg dodatkowy obok wymogu, by konsument wpłacił kwotę pieniężną lub poniósł koszt w związku ze zgłoszeniem się po nagrodę, pozwalający sądowi krajowemu na stwierdzenie, że wystąpiło naruszenie pkt 31?
- 5) Jeżeli tak, to w jaki sposób sąd krajowy powinien stwierdzić, czy takie „fałszywe wrażenie” zostało wywarne? W szczególności, czy przy ustalaniu, że zostało wywarne „fałszywe wrażenie” sąd krajowy powinien uwzględnić stosunek wartości nagrody do kosztu zgłoszenia się po nią? Jeżeli tak, czy taka „stosunkowa wartość” powinna być oceniana w odniesieniu do:
- a) kosztu jednostkowego ponoszonego przez przedsiębiorcę przy nabywaniu nagrody lub
- b) kosztu jednostkowego ponoszonego przez przedsiębiorcę w celu przekazania nagrody konsumentowi lub
- c) wartości nagrody z punktu widzenia konsumenta, przy uwzględnieniu, „wartości rynkowej” porównywalnego przedmiotu dostępnego w sprzedaży?

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

**Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2011 r. —
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii
Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-431/11)

(2011/C 311/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell, pełnomocnik, T. de la Mare, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 6 czerwca 2011 r. dotyczącej stanowiska Unii Europejskiej we

Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG (¹);

— ograniczenie w czasie skutków tego orzeczenia do czasu przyjęcia przez Radę na podstawie art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE nowej decyzji dotyczącej stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG; oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zjednoczone Królestwo wnosi na podstawie art. 264 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji 2011/407/UE Rady z dnia 6 czerwca 2011 r. dotyczącej stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG (zwanej dalej „decyzją”).

Zjednoczone Królestwo wnosi o wydanie orzeczenia:

a) stwierdzającego nieważność decyzji:

b) w związku ze stwierdzeniem nieważności decyzji — pozostawiającego tę decyzję w mocy do czasu przyjęcia przez Radę na podstawie art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE zgodnej z prawem decyzji dotyczącej wspólnego stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG oraz

c) obciążającego Radę kosztami postępowania.

Decyzja, której podstawę prawną stanowił art. 48 TFUE, określiła stanowisko Unii Europejskiej, które miałyby zostać przyjęte we Wspólnym Komitecie EOG w ramach negocjacji dotyczących zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG.

Zjednoczone Królestwo twierdzi, że Rada popełniła błąd wybierając art. 48 TFUE za podstawę prawną decyzji. W zamian za to Rada powinna była przyjąć decyzję tego rodzaju na podstawie art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, stanowiącym stosowną podstawę dla przyjęcia wspólnego stanowiska służącego zawieraniu umów międzynarodowych, których skutkiem w UE jest rozszerzenie zakresu zastosowania praw z zakresu zabezpieczenia społecznego na obywateli państw trzecich. Artykuł 48 TFUE przewiduje jedynie kompetencję do wydawania przepisów dotyczących pracowników i osób pracujących na własny rachunek będących obywatelami UE. Artykuł 79 ust. 2 lit. b) przewiduje natomiast wyraźnie kompetencję do przyznawania praw obywatelom państw trzecich zamieszkującym legalnie na terytorium UE.

Zgodnie z protokołem 21 środki przyjęte zgodnie z, bądź na podstawie podstaw prawnych przewidzianych w tytule V, włącznie z art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, mają zastosowanie względem Zjednoczonego Królestwa tylko, jeżeli zadeklaruje ono związanie tymi środkami (opt-in).

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji uzasadnia odpowiednio okoliczność, iż decyzja ta została przyjęta na nieprawidłowej podstawie prawnej, czego konsekwencją jest fakt, że Zjednoczone Królestwo zostało pozbawione praw przyznanych mu przez protokół 21.

(¹) Decyzja 2011/407/UE Rady z dnia 6 czerwca 2011 r. dotyczącej stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG (Dz.U. L 182, s. 12)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 26 sierpnia 2011 r. — Novartis AG przeciwko Actavis UK Ltd

(Sprawa C-442/11)

(2011/C 311/44)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Novartis AG

Strona pozwana: Actavis UK Ltd

Pytania prejudycjalne

Jeżeli dodatkowe świadectwo ochronne zostało wydane dla produktu zdefiniowanego w rozporządzeniu (WE) nr 469/2009 (¹) w odniesieniu do aktywnego składnika, to czy prawa przyznane świadectwem na podstawie art. 5 tego rozporządzenia w odniesieniu do przedmiotu zdefiniowanego w art. 4 rozporządzenia zostały naruszone:

- (i) przez produkt leczniczy zawierający ten aktywny składnik (w tym wypadku valsartan) w połączeniu z jednym lub większą liczbą innych aktywnych składników (w tym wypadku hydrochlorotiazidem); czy
- (ii) jedynie przez produkt leczniczy zawierający ten aktywny składnik (w tym wypadku valsartan) jako jedyny aktywny składnik?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-196/06, Edison przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 sierpnia 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-446/11 P)

(2011/C 311/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci i V. Bottka, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Edison SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) z dnia 16 czerwca 2011 r., o którym Komisja została poinformowana w dniu 20 czerwca 2011 r.;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- pozostawienie decyzji w przedmiocie kosztów w obu postępowaniach do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie;
- gdyby Trybunał uznał, że może rozstrzygnąć sprawę co do istoty, oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji i obciążenie Edison SpA kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- (i) Sąd, zdaniem wnoszącej odwołanie, naruszył art. 253 WE w związku z art. 81 WE, ze względu na to, że błędnie zinterpretował cel i zakres obowiązku uzasadnienia względem przypisania naruszenia art. 81 WE spółce, która posiada 100 % kapitału spółki uczestniczącej bezpośrednio w naruszeniu, będącego przypisaniem opartym na domniemaniu, które należy odpowiednio obalić. W szczególności Sąd nie uwzględnił, zdaniem wnoszącej odwołanie, okoliczności i przepisów prawa regulujących tę dziedzinę, w szczególności ciężaru dowodu, jaki spoczywa na wnoszącej odwołanie. Sąd błędnie uznał, że Komisja ma obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do argumentów „nie bez znaczenia”, nie wymagając, jak powinien był uczynić, aby takie argumenty mogły obalić domniemanie odpowiedzialności spółki dominującej.
- (ii) Tytułem żądania ewentualnego, Sąd, zdaniem wnoszącej odwołanie, naruszył art. 230 WE i art. 253 WE, ponieważ doszedł do wniosku, że decyzja zawiera niewystarczające uzasadnienie. Po pierwsze, naruszył prawo przy ocenie zaskarżonej decyzji nie badając niektórych odpowiednich fragmentów. Po drugie, Sąd utożsamiał kwestie uzasadnienia z kwestiami dotyczącymi istoty sprawy odmawiając uwzględnienia wyjaśnień dostarczonych w zaskarżonej decyzji albo orzekając, że Komisja naruszyła prawo wnoszącej odwołanie do obrony, albo uznając, że takie wyjaśnienia nie są przekonywujące.